

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ขอรื้อปัญหาข้อกฎหมาย

(ตามพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๕๕๑)

กรมศุลกากรได้มีหนังสือที่ กค ๐๕๐๓/๙๙๐๘ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๕๕๑ บัญญัติว่า “ห้ามนำของหัตถกรรมใดๆ ที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามาในราชอาณาจักร” แต่เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติกำหนดนิยามของคำว่า “หัตถกรรม” ไว้ จึงเป็นเหตุให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายว่า คำว่า “หัตถกรรม” มีความหมายอย่างไร จะหมายถึงสิ่งที่ต้องใช้ฝีมือในการประดิษฐ์และมีความงามด้านศิลปะแฝงอยู่หรือหมายถึงสินค้าทั่วไป โดยกรรมวิธีในการผลิตจะต้องผลิตด้วยมือหรือผลิตจากเครื่องจักรก็ได้ ซึ่งกรมศุลกากรได้ตรวจสอบคำแปลของคำว่า “หัตถกรรม” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งชำระเสร็จใกล้เคียงกับระยะเวลาที่ตรากฎหมายนี้ ให้คำแปลว่า “การทำด้วยฝีมือ การช่าง” ส่วนพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน แปลว่า “งานช่างที่ทำด้วยมือ โดยยึดถือประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก” นอกจากนี้ มีแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ ๑๓๒๔/๒๕๐๓ ได้วินิจฉัยความหมายของคำว่า “หัตถกรรม” ตามประกาศกระทรวงเศรษฐกิจ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๘ ไว้ว่า มิได้มีความหมายจำกัดเพียงสิ่งที่ทำขึ้นด้วยมือเท่านั้น หากแต่หมายถึงสิ่งประดิษฐ์ขึ้นด้วยฝีมือและการช่างจากเครื่องจักรด้วย อย่างไรก็ตาม กรมศุลกากรเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นการวินิจฉัยนิยามคำว่า “หัตถกรรม” ตามประกาศกระทรวงเศรษฐกิจซึ่งเป็นกฎหมายต่างฉบับกับพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๕๕๑

นอกจากนี้ มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดบทนิยามของคำว่า “การแสดงกำเนิด” หมายความว่า ถ้อยคำ อูบาย คำพรรณนา หรือการแสดงอื่นๆ ซึ่งแถลง หรือแนะนำโดยประจักษ์แจ้งว่าของใดๆ ได้ทำหัตถกรรมในถิ่นหรือประเทศใด ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติว่า ข้อความอย่างไรถือว่าเป็นการแถลงหรือแนะนำโดยประจักษ์แจ้งถึงแหล่งกำเนิดของสินค้า เช่น ข้อความที่ระบุเพียงชื่อประเทศ ไม่มีการระบุคำว่า “ผลิตใน” “ผลิตโดย” หรือ “ผลิตภัณฑ์ของ” ถือว่าเป็นการแถลงหรือแนะนำโดยประจักษ์แจ้งถึงแหล่งกำเนิดของสินค้าหรือไม่

กรมศุลกากรจึงขอรื้อปัญหาข้อกฎหมายดังนี้

๑. การตีความคำว่า “หัตถกรรม” ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๕๕๑ จะนำคำพิพากษาศาลฎีกาที่

๑๓๒๘/๒๕๐๓ ที่ตีความคำว่า “หัตถกรรม” ตามประกาศกระทรวงเศรษฐกิจ ฉบับลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๙๘ ซึ่งเป็นกฎหมายต่างฉบับกันมาเทียบเคียงใช้ได้หรือไม่ อย่างไร

๒. หากไม่สามารถนำคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๒๘/๒๕๐๓ มาตีความเทียบเคียงได้ คำว่า “หัตถกรรม” ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๔๘๑ มีความหมายอย่างไร ทั้งนี้ จะหมายถึงเฉพาะงานช่างที่ทำด้วยมือโดยถือประโยชน์ใช้สอยเป็นหลักเท่านั้น หรือหมายรวมถึงสิ่งของที่ทำจากเครื่องจักร โดยไม่จำกัดว่าต้องทำด้วยมือ และจะต้องเป็นสิ่งของที่ใช้ฝีมือในการประดิษฐ์และมีความงามด้านศิลปะแฝงอยู่ หรือเป็นสินค้าอุตสาหกรรมโดยทั่วไปก็ได้

๓. ข้อความหรือสัญลักษณ์ ซึ่งระบุเพียงชื่อประเทศที่ตัวสินค้า เครื่องห่อหุ้มสินค้า หรือป้ายกำกับสินค้า เช่น “USA” หรือ “THAILAND” หรือ “BANGKOK THAILAND” หรือมีแต่รูปสัญลักษณ์ธงชาติของประเทศต่างๆ โดยไม่มีคำว่า MADE IN, ORIGIN OF, PRODUCT OF ผลิตใน หรือผลิตโดย นั้น ถือว่าเป็นการแฉงหรือแฉงโดยประจักษ์แจ้งถึงแหล่งกำเนิดของสินค้า ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๔๘๑ หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมศุลกากร โดย มีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) และผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการค้าต่างประเทศ) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็น ดังนี้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖) เห็นว่า ประเด็นที่หนึ่งและประเด็นที่สอง เป็นปัญหาเดียวกัน คือ การค้นหาความหมายของคำว่า “หัตถกรรม” ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง^๑ แห่งพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ว่ามีความหมายอย่างไร กรณีตามข้อหารือนี้ เห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา มีบทบัญญัติคำว่า “หัตถกรรม” ปรากฏอยู่หลายแห่งไม่ว่าจะเป็นคำปรารภ^๒ บทนิยามในมาตรา ๓^๓ หรือบทบัญญัติในมาตรา ๕^๔ แต่พระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้ให้นิยาม

^๑ มาตรา ๕ ห้ามนำของหัตถกรรมใดๆ ที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามาในราชอาณาจักร

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรห้ามนำของหัตถกรรมที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“การแสดงกำเนิด” หมายความว่า ถ้อยคำ อูบาย คำพรรณนา หรือการแสดงอื่น ๆ ซึ่งแฉงหรือแฉงโดยประจักษ์แจ้งว่าของใดๆ ได้ทำหัตถกรรมในถิ่นหรือประเทศใด

^๔ มาตรา ๕ ห้ามนำของหัตถกรรมใดๆ ที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามาในราชอาณาจักร

แต่ความในมาตรานี้ให้มีผลบังคับแก่สิ่งของที่มีการแสดงกำเนิดในสยาม หากว่านำเข้ามาเพื่อใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มหรือป้ายสำหรับของที่ผลิตหรือทำหัตถกรรมในราชอาณาจักร

ของ “หัตถกรรม” ไว้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖) จึงเห็นว่า การที่พระราชบัญญัติฯ ไม่ได้กำหนดบทนิยามของคำว่า “หัตถกรรม” ไว้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่า กฎหมายมิได้มุ่งประสงค์ให้ถ้อยคำดังกล่าวมีความหมายพิเศษต่างจากความหมายอันเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปในขณะนั้น และเมื่อได้พิจารณาความมุ่งหมายของการตราพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามาฯ ความประสงค์ประการหนึ่งก็เพื่อจะปฏิบัติให้เป็นไปตามนัยแห่งสนธิสัญญาที่ได้ทำไว้กับอังกฤษ^๕ กล่าวคือ ประกาศใช้สนธิสัญญาการพาณิชย์และการเดินเรือระหว่างสยามกับอังกฤษ (Anglo-Thai Treaty of Commerce and Navigation) ที่ทำขึ้นเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐^๖ ซึ่งในคำแปลสนธิสัญญาการพาณิชย์และการเดินเรือฯ มีคำว่า “หัตถกรรม” ปรากฏในข้อ ๑ (๑) (ข)^๗ คำว่า “โรงหัตถกรรม” ปรากฏในข้อ ๒^๘ และคำว่า “ผลิตหรือทำหัตถกรรม” ปรากฏในข้อ ๘^๙ นอกจากนี้ ในข้อ ๑๒ ได้บัญญัติว่า “(๑) อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้อำนาจการห้ามการนำเข้าของใดๆ เข้ามา และจะได้อำนาจวิธีกีดกันของใดๆ ในเมื่อนำเข้ามาในอาณาเขตต์ของตน ซึ่งเป็นของที่มีถ้อยคำ อูบาย คำพรรณนา หรือการแสดงอื่นๆ ซึ่งแถลงหรือแนะนำโดยประจักษ์แจ้งว่าของนั้นๆ ได้ทำหัตถกรรมในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งถ้าหากว่าคำแถลงหรือข้อแนะนำดังกล่าวแล้วเป็นความเท็จ...”^{๑๐} ซึ่งข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับความในพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามาฯ นอกจากนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖)

^๕ บันทึก เรื่อง การควบคุมการแสดงกำเนิดสินค้าเป็นเท็จ ส่งพร้อมหนังสือคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ ๑๙๕/๒๔๘๕ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๔๘๕ ถึงกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๑๕๖๕/๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๐

^๗ ข้อ ๑ (๑) คนในบังคับแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้อำนาจ

ฯ

ฯ

(ข) ที่จะกระทำการเหล่านี้ตามข้อกำหนดและตามกฎหมายและข้อบังคับอย่างเดียวกับคนในบังคับหรือพลเมืองแห่งประเทศต่างด้าวที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งในอาณาเขตต์แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง คือ ประกอบการพาณิชย์ หัตถกรรม อุตสาหกรรม วิชาชีพ และอาชีพ และค้าสินค้าทุกชนิดที่ค้าขายได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ใช้ตัวแทนตามที่ตนเลือกสรร และโดยทั่วไป ก็กระทำการใดๆ ที่เกี่ยวเนื่องหรือจำเป็นแก่การค้า

ฯ

ฯ

^๘ ข้อ ๒ เคหสถาน คลังสินค้า โรงหัตถกรรม และโรงงาน และทรัพย์สินอื่นๆ ทั้งปวงของคนในบังคับแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง และสถานที่ทั้งปวงอันเกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งใช้เพื่อเป็นถิ่นที่อยู่หรือเพื่อการพาณิชย์ ย่อมเป็นที่คุ้มเกรง มิให้กระทำการเข้าตรวจหรือค้นอาคารหรือสถานที่ใดๆ ดังกล่าวแล้ว หรือสอดดูหรือตรวจสมุด กระดาษเอกสารหรือบัญชีใดๆ เว้นแต่จะได้เป็นไปตามเงื่อนไขและแบบที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย และข้อบังคับ สำหรับคนในบังคับแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาที่กล่าวมาแล้วนั้น

^๙ ข้อ ๘ (๑) เป็นที่ตกลงกันว่าพิกัดอัตราศุลกากรอันจะพึงใช้แก่สิ่งของที่ผลิตหรือทำหัตถกรรมในอาณาเขตต์แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ซึ่งนำเข้ามาในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งนั้น จะได้กำหนดให้เป็นระเบียบโดยกฎหมายแห่งประเทศที่นำเข้ามา

ฯ

ฯ

^{๑๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๑๕๖๕/๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๐

ยังพบว่า มีถ้อยคำว่า “หัตถกรรม” ปรากฏในสนธิสัญญาที่ประเทศไทยทำกับต่างประเทศในช่วงระยะเวลาที่ใกล้เคียงกันอีกหลายฉบับ^{๑๑} และเมื่อได้ตรวจสอบคำแปลของ “หัตถกรรม” ในสนธิสัญญาต้นฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษตรงกับคำว่า “manufacture” ซึ่งพจนานุกรมในเรื่องกฎหมายและเรื่องการค้าพาณิชย์^{๑๒} ได้อธิบายความหมายของ “manufacture” ไว้

จากข้อเท็จจริงข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖) จึงเห็นว่า คำว่า “หัตถกรรม” ที่ปรากฏในพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามาฯ มิได้

^{๑๑} ประกาศใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย และการเดินเรือระหว่างสยามกับสวีเดน ทำเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๑๖๘๙/๒ มีนาคม ๒๔๘๐)

ประกาศใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย และการเดินเรือระหว่างสยามกับญี่ปุ่น ทำเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๑๗๘๑/๗ มีนาคม ๒๔๘๐)

ประกาศใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย และการเดินเรือระหว่างสยามกับเดนมาร์ก ทำเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๑๙๑๒/๑๖ มีนาคม ๒๔๘๐)

ประกาศใช้สนธิสัญญาทางไมตรี และพาณิชยระหว่างสยามกับสวิตเซอร์แลนด์ ทำเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๒๑๐/๒๕ มิถุนายน ๒๔๘๑)

ประกาศใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย และการเดินเรือระหว่างสยามกับสหปาลีรัฐอเมริกา ทำเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๔๓๔/๑ ตุลาคม ๒๔๘๑)

ประกาศใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย และการเดินเรือระหว่างสยามกับเนเธอร์แลนด์ส์ ทำเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๘๐ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔/หน้า ๕๙๗/๒ พฤศจิกายน ๒๔๘๑)

^{๑๒} West's Law and Commercial Dictionary in Five Languages K-Z 1985, p. 97

“Manufacture *n* The process or operation of making goods or any material produced by hand, by machinery or by other agency; anything made from raw materials by the hand, by machinery, or by art. The production of articles for use from raw or prepared materials by giving such materials new forms, qualities, properties or combinations, whether by hand labor or machine. ...”

“Manufacture *v* From latin words manus and factura, literally, put together by hand. Now it means the process of making products by hand or machinery. ... Meaning of word “manufacture,” which is defined as the making of goods or wares by manual labor or by machinery, especially on a large scale, has expanded as workmanship and art have advanced, so that now nearly all artificial products of human industry, nearly all such materials as have acquired changed conditions or new and specific combinations, whether from the direct action of the human hand, from chemical processes devised and directed by human skill, or by the employment of machinery, are commonly designated as “manufactured.””

Black's Law Dictionary, Sixth Edition, 1990, p. 964-965

“Manufacture *n* The process or operation of making goods or any material produced by hand, by machinery or by other agency; anything made from raw materials by the hand, by machinery, or by art. The production of articles for use from raw or prepared materials by giving such materials new forms, qualities, properties or combinations, whether by hand labor or machine. ...”

“Manufacture *v* From latin words manus and factura, literally, put together by hand. Now it means the process of making products by hand or machinery, or other automated means. ... Meaning of word “manufacture,” which is defined as the making of goods or wares by manual labor or by machinery, especially on a large scale, has expanded as workmanship and art have advanced, so that now nearly all artificial products of human industry, nearly all such materials as have acquired changed conditions or new and specific combinations, whether from the direct action of the human hand, from chemical processes devised and directed by human skill, or by the employment of machinery, are commonly designated as “manufactured.””

หมายถึงเฉพาะงานช่างที่ทำด้วยมือโดยถือประโยชน์ใช้สอยเป็นหลักเท่านั้น แต่หมายรวมถึงสิ่งของที่ทำจากเครื่องจักรโดยไม่จำกัดว่าต้องทำด้วยมือ และไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งของที่ใช้ฝีมือในการประดิษฐ์และมีความงามด้านศิลปะแฝงอยู่ นอกจากนี้ ในปัจจุบันมีการใช้คำว่า “manufactured goods” เป็นสินค้าอุตสาหกรรมโดยทั่วไป ก็ได้

สำหรับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๒๘/๒๕๐๓ เป็นกรณีที่ศาลฎีกาได้หยิบยกปัญหาข้อกฎหมายตามประกาศกระทรวงเศรษฐการซึ่งออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป้อนอกและนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒ ขึ้นวินิจฉัยโดยศาลได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาว่า “... สิ่งประดิษฐ์จากเครื่องจักรก็อยู่ในความหมายว่าเป็นสิ่งหัตถกรรมตามความหมายในประกาศของกระทรวงเศรษฐการ ...” ซึ่งผลของคำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันเฉพาะคู่ความในคดี (พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์ และบริษัทยิบอินซอย จำกัด จำเลย) ด้วยเหตุนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖) จึงเห็นว่า โดยหลักไม่อาจนำคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๒๘/๒๕๐๓ มาใช้โดยตรงกับการตีความคำว่า “หัตถกรรม” ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติห้ามนำของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ได้ เนื่องจากเป็นการตีความกฎหมายต่างฉบับกัน แต่อาจนำคำวินิจฉัยเกี่ยวกับคำว่า “หัตถกรรม” ในคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวมาพิจารณาประกอบเพื่อเป็นข้อมูลที่แสดงความเข้าใจโดยทั่วไปในกรณีที่มีคดีอื่นเกิดขึ้น

ส่วนประเด็นที่สาม คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖) เห็นว่า กรณีตามข้อหาหรือเป็นปัญหาข้อเท็จจริงของแต่ละกรณีซึ่งมิใช่ปัญหาข้อกฎหมาย และการที่จะวินิจฉัยว่า กรณีใดเข้าข่ายบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องหรือไม่ นั้น เป็นดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการตามกฎหมายที่จะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นกรณีๆ ไป

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๕๑